

[Ove Hansen.]

et sådant fællesskab om visse opgaver — byplanlægning, byudviklingsplaner, vej- og kloakplaner, vandforsyning m. v. — så skal disse planer nu engang betales, hvis de skal realiseres, og dermed opstår der straks et problem vedrørende byrdefordelingen.

Det er hensigten med lovforslaget om revision af den kommunale inddeling at nedsætte en reformkommission, der skal tage sig af disse problemer, og jeg håber, det bliver muligt rundt omkring i landet at komme til forståelse mellem forstæderne og købstæderne langt de fleste steder. Man vil naturligvis kun det bedste, således at vi får kommuner, der bliver stærke og bærekraftige.

Jeg tror, interessen for de frivillige sammenlægninger sognekommuner imellem efterhånden er meget stor. Man er klar over, det er en nødvendighed, at kommunerne bliver større, og jeg tror derfor, mange frivillige sammenlægninger fremdeles vil finde sted. Jeg tror dog ikke, frivilligheden vil være en tilstrækkelig tilskyndelse; jeg tror, der er nogle kommuner, der ikke rigtig forstår sagens vigtighed, og derfor bliver det nok engang nødvendigt at forlange, at de sammenlægges. Men den tid den sorg.

Jeg vil gerne på mit partis vegne tilsiige medvirken til, at disse to lovforslag bliver gennemført. Nu er jo nogen tid af folketingsåret allerede gået, så jeg håber, vi får en udvalgsbehandling, der kan blive ret hurtig. Lovforslagene skulle jo gerne kunne vedtages inden april, så reformkommissionen kan komme i arbejde.

Jeg vil gerne ligesom ved de foregående førstebehandlinger foreslå, at vi nedsætter et udvalg, og at dette udvalg ligesom før bliver på 21 medlemmer.

Alfred Bøgh: Det er jo tredje gang, disse lovforslag er til første behandling her i tinget, og derfor er jeg enig i, at en dybtgående behandling er det ikke nødvendigt at foretage ved denne lejlighed, idet vel alle partier kan henvise til de udtalelser, de er kommet med tidligere.

Nogle ganske få bemærkninger skal jeg dog gøre. Jeg er glad for, at sammenlægningsspørgsmålet i sognekommunerne fortsat kan gå i det lykkelige spor, som det er kommet ind i, sådan at loven ikke fastsætter

noget tidspunkt, hvor man skal være færdig med sammenlægning af almindelige sognekommuner.

Det brændende spørgsmål er jo fortsat problemerne imellem forstad og by, og den tap, som det hele her kommer til at dreje sig om, er den reformkommission, som man påtænker at nedsætte. Derfor må man se med stor interesse både på dens sammensætning og på det kommissorium, de opgaver, den får. Mit parti er fortsat imod, at velledelede, store kommuner imod borgernes ønske skal indgå i centralkommunen; derfor er det naturligt, at vi ser nærmere på reformkommissionen og dens beføjelser. Jeg tror, at hverken kommissionens medlemmer eller ministeren er tjent med, at meget vigtige sager af den art kan afgøres efter simpel stemmeflerhed i en sådan kommission. Jeg mener, at man kan nå langt ad forhandlingens vej som hidtil, men med hensyn til de vigtige sager, hvor man ikke kan nå et resultat ved forhandling, mener jeg, vi må prøve under udvalgsarbejdet at finde frem til en sådan form, at det hverken bliver kommissionens medlemmer eller — jeg er lige ved at sige: den stakkels minister — der skal slå hovedet på sømmet. Der mener jeg at det må være folketinget, der får det afgørende ord.

Det er nok muligt, at man samtidig kommer til at se på, om der ikke kan udarbejdes nogle regler for samarbejde imellem forstadskommunen og centralkommunen i de tilfælde, hvor det ikke lykkes at nå til enighed. Jeg er meget glad for, at jeg er næsten prædestineret til at blive medlem af det udvalg, der skal arbejde videre med det, for jeg ser, at der er en sognerådsformand, der har inviteret hele udvalget til Schweiz; jeg håber, det kan vente til foråret, til blomsterne springer ud, og jeg håber, at ministeren kommer med, for der er jo henvist til, at derved klarer man netop disse problemer ved et samarbejde imellem forstad og centralkommune.

Men det hele haster, og jeg vil udtale håb om, at vi kan nå til et resultat i denne samling. Når det drejer sig om de almindelige sognekommuner uden købstadinteresser eller -grænser, går arbejdet støt og godt, der er ikke store problemer dér; men der er jo masser af kommuner, også almindelige landkommuner, som støder op til en køb-